

Sandra 'Carmen' Paelinck

“Weet je dat ik niet eens muziekschool volgde?”

Wie haar bezig zag en hoorde tijdens de repetities of de uitvoeringen, wist het al dadelijk: Sandra Paelinck is een dame met pit, die duidelijk weet wat ze wil en die zich 100% temperamentvol thuis voelde in de rol van de verleidelijke 'Carmen'. Ook buiten de muziekwereld blijkt ze een bijzonder vlotte, sympathieke flapuit zonder kapsones te zijn. Dat ze op 34-jarige leeftijd – dat wordt ze op 2 december 2019, proficiat! – klaar is voor een dubbel moederschap, neemt ze er gelukzalig bij.

Ook al gooit de komst van die tweeling haar professionele carrière een beetje in de war, maar dat compenseert ze dan wel weer met de inrichting van haar nieuwe woonst in het rustige Bonheiden. Van de stad Mortsel, drie jaar naar een appartement in het Antwerpse stadscentrum en dan toch maar in een ruimere woning naar de groene oase van rust in de buurt van Mechelen. Eigen Krabbels maakte – op algemene aanvraag - kennis met een haast perfect gelukkige Sandra Paelinck. Boeiend en soms heel geestig!

Hoe kwam je eigenlijk in de muziekwereld terecht, want je stamt eigenlijk eerder uit een sportieve familie?

Sandra Paelinck: “Je hebt gelijk: noch mijn vader, noch mijn moeder komen uit een muzikaal nest. Maar in de lagere school vond een leerkracht dat ik een bijzonder mooie stem had. En toen mijn mama in een advertentie in de krant las dat ze voor het kinderkoor van de opera kandidaten zochten, deed ik mee aan de auditie. Ik was toen 9 jaar en ik denk dat ik daar een schlager van Dana Winner of iets dergelijks gezongen heb, maar ik werd aangenomen. Dat had voor mijn ouders wel tot gevolg dat ze me moesten brengen en halen. Als compensatie mochten ze dan alle generale repetities van operastukken meemaken. Wij woonden toen in Mortsel, waar ik opgegroeid ben, ik ging met de fiets naar de middelbare school in Kontich.”

Was dat kinderkoor alleen een aanvulling van de opera of zongen jullie ook nog iets anders?

“Wij gaven soms zelf wel eens concerten, we hebben ooit een CD opgenomen en we deden b.v. mee aan acties als ‘Kinderen voor Kosovo’.”

Hoe kwam je nu aan de rol van Carmen?

“Ik zong voor de eerste keer onder leiding van Bart van Casteren in het ‘Requiem’ van Verdi. Nadien zong ik nog bij hem in de Johannespassie van Bach en twee jaar geleden in ‘Il Trovatore’ van Verdi, maar daar moest ik toen wel een auditie voor doen. Het klikte perfect met hem. Een fantastische man om

mee samen te werken. Toen hij me vroeg of ik soms zin had om de rol van 'Carmen' te zingen, moest ik geen seconde twifelen. Ik heb er zelfs mijn deelname aan 'Macbeth' in de opera voor laten staan. Want Carmen is natuurlijk een schitterende rol. Als ik daar ooit de kans voor krijg, wil ik diezelfde rol nog wel eens zingen in de geënceneerde versie, dan kan je daar nog meer accenten leggen dan in een concertante uitvoering. Ik heb echt wel heel hard naar die uitvoering uitgekeken en in januari al begonnen met het instuderen ervan, terwijl de repetities met Bart in juni startten."

Was je tevreden over het optreden, ondanks de aanwezigheid van een naderende tweeling?

"Ik heb ervan genoten. Geweldig tof. Jammer dat het alweer voorbij is. En wat de tweeling betrof: tijdens het lange rechtstaan had ik soms een pijnlijke onderrug, maar op mijn stem hadden ze geen enkele weerslag. 'Carmen' kwam op het perfecte moment, want vier weken later zou het nog moeilijk gekund hebben.

Ze zijn nu 24 weken en eigenlijk is de planning dat ze half maart geboren worden, maar het zou best wel eens half februari kunnen zijn.

Maar ze waren wel heel koddig: elke keer als ik aan het zingen was, gaven ze geen kik. Maar toen ik eventjes stopte of ging neerzitten, begonnen ze te rommelen, alsof ze wilden zeggen: 'Allez, zingen, hé!' Vorige week ging in naar Macbeth kijken in de opera. De ganse dag waren ze stil geweest, maar vanaf het moment dat er gezongen werd, hebben ze drie uren lawaai gemaakt in mijn buik. Zouden ze ook iets met muziek hebben?"

Hoe moeilijk is het beroep van zangeres? Is daarmee rond te komen?

"Dat is inderdaad niet evident. In de beginjaren is het lopen van hier naar daar, overal deelnemen aan audities als je gevraagd wil worden. En dat loopt ook niet altijd zoals je het wil. Jouw stem is al eens minder op een dag, of je hebt een verkoudheid of je bent ziek. Elk jaar was er wel een dag dat ik na een mindere auditie wilde stoppen met zingen. Maar door mijn passie voor muziek werd ik er dan toch elke keer weer opnieuw naartoe gezogen. Het was wel niet simpel in het begin en we moesten soms creatief zijn. Zo organiseerde ik met mijn zus, die in de theater- en televisiewereld actief is, tijdens de schoolvakanties musicalstages. Ik was ook geslaagd voor een auditie in De Munt (voor extra koor), maar net toen kreeg ik een job aangeboden bij Opera Vlaanderen. Bij de pakken zitten, hoorde er echt niet bij."

Maar intussen bezit je meer werkzekerheid?

“Absoluut. Ik heb een vast contract in het koor bij Opera Vlaanderen en ik heb een vast contract bij het Vlaams Radiokoor. Dat is bij elks zowat een contract van 50% om samen tot een haast voltijdse betrekking te komen. Maar het betekent ook elke dag bezig zijn. Wij werken onder een contract van een zesdaagse werkweek. Daar staat meer zekerheid tegenover.”

Heb je dan nog genoeg tijd over voor jouw gezin en voor vakanties?

“Mijn vriend van Oostenrijks-Amerikaanse afkomst is een vaste koorleider bij Opera Vlaanderen. Hoe we dat gaan combineren na de geboorte van onze tweeling, weet ik zelf nog niet goed. Maar dat heeft allemaal nog wel wat tijd, want de eerste maanden heb ik zwangerschapsverlof en voor een tweeling heb ik dubbel ouderschapsverlof.

Ach, we zien wel, want het is trouwens elk jaar iets anders. Het wordt sowieso iets minder werken. Misschien iets doen in een concert zoals vorig jaar in ‘De tinnen pot’ tijdens de Gentse Feesten met ‘Dido en Aeneas’ van Purcell. Maar hard werken zoals ik bezig was, dat was sowieso niet vol te houden. Tussen januari en juni werkte ik aan 130%. Vanaf juli hadden we normaal gezien zes weken vakantie, maar doordat ik aan de Gentse Feesten toen meedeed, werden dat nog hooguit drie weken, dat we in vakantie gevluucht zijn.” (*Licht*)

Is het muziekwereldje ook geen plaats met veel jaloezie, concurrentie, haat... En werken jullie b.v. met een manager?

“Bij de echt grote operahuizen wordt wel meer met managers gewerkt, maar bij ons haast niet. Ik toch alleszins niet. En wat die negatieve gedachten betreft over onderlinge concurrentie, ik denk dat zoiets nog dateert uit vroegere periodes. Als je een aanbieding krijgt en je kan er niet op ingaan, dan geven we altijd de namen door van andere collega's, die daar wel voor in aanmerking kunnen komen. En dat gebeurt ook wederzijds. Ik vind juist dat er momenteel behoorlijk veel solidariteit bestaat tussen zangers en zangeressen. Ik vond trouwens dat we voor ‘Carmen’ een geweldige ‘cast’ hadden. Allemaal toffe mensen, die mekaar meestal reeds kenden van andere opdrachten. Ik heb b.v. ook geweldig respect voor Margerida Hipolito, die de rol van Micaela zong. Wat heeft die vrouw van Portugese afkomst toch ook een schitterende stem!

Enfin, de hele ‘cast’ was uitstekend uitgekozen door Bart, zowel op muzikaal vlak als op het persoonlijke gebied. We kwamen daar uitstekend met mekaar overeen..”

Heb ik het mis voor dat je lange tijd getwijfeld hebt aan het muzikale genre waarin je wilde doorbreken? Je trad ook op voor VTM en misschien nog wel andere programma's...

“Ik ben gestart bij de opera en daar ben ik eigenlijk wel naar terug gekomen. Maar dat wil niet zeggen dat ik uitsluitend opera zong. In 2009 waren ze bij VTM inderdaad ‘Op zoek naar Maria’, maar ik ben met een meidengroepje nog opgetreden in ‘Tien om te zien’, in ‘Eurosong’, op ‘Ketnet’ in 2003-2004 en dan spreek ik nog niet over de twee jaar dat ik – ook in die periode – heb meegespeeld in ‘Familie’.

Voor kinderen vanaf 5, 6 jaar zong ik in ‘Café Chantant’, een programma waarin we kinderen via allerlei Vlaamse volksliederen lieten kennis maken met klassieke muziek. En toen ik nog studeerde, zong ik ook bij het befaamde koor ‘Scala’. Dan reisden we twee weken (soms een week, soms een paar dagen...) met een Tour-bus doorheen Duitsland (of Nederland, Frankrijk, Oostenrijk). Wreed plezant: optreden, enkele glaasjes wijn drinken, wakker worden in de volgende stad, die een beetje verkennen, repetitie en weer optreden. Hele leuk tijd. Maar door al die verschillende genres, deed ik veel ervaring op en wist ik hoe je je moest gedragen in ‘foto shoots’. Ik leerde ook dat het in geen enkel genre simpel was; het was op een steeds andere manier hard.

(Niet alleen Carmen genoot van de heerlijke muziek...)

Gaat het er in de muziekwereld tegenwoordig niet professioneler aan toe?

“Ik denk het wel. Zo moet je tegenwoordig voor een auditie voor een professioneel koor al over een diploma beschikken. En dan nog moet je dikwijls veel geluk hebben. Ik kus nu dus mijn ‘pollekes’ dat ik over een vast contract beschik.

Maar weet je dat ik eigenlijk nooit muziekschool gevolgd heb. Toen ik in het laatste jaar van de middelbare school zat, besloot ik drie maanden voor de audities begonnen om toegelaten te worden voor het conservatorium, dat ik eigenlijk wel een toekomst in het zingen zag zitten. Ik vroeg mijn muzieklerares Lieve Suys of ze me daarbij kon helpen. Ze vroeg eerst of ik het volgende jaar bedoelde, maar nee, het was drie maanden later. We zijn er toen ingevlogen en ik was geslaagd. Op het conservatorium vroegen ze me of ik niet beter nog eerst een 7de overgangsjaar wilde volgen. Maar dat vond ik tijdverlies. Ik zou dan wel bio-medische wetenschappen gaan studeren, want dat zegde me ook wel iets. ‘Je krijgt één jaar de tijd om jouw gelijk te bewijzen,’ stemden ze uiteindelijk toe. Daarin ben ik dan ook geslaagd, al was het niet evident en ik moest snel mijn achterstand inhalen, want eigenlijk kon ik toen nog geen muziek lezen.”

Je zingt bijzonder gemakkelijk, vonden onze koorleden, maar staan er de komende maanden nog veel optredens op jouw programma?

“Dank u. Maar met die tweeling wordt het een beetje afwachten. We treden met het Vlaams Radiokoor nog op in Metz (Frankrijk) met Chichester Psalms en de Grote Mis in C klein van Mozart, ik zing in januari nog 3 producties: Peer Gynt, de 9de symfonie van Beethoven en Revelations van Wim Hendrickx en dan zal het stilaan uitbollen worden, denk ik. Misschien nog hier of daar een huwelijksmis of een begrafenis.”

Al plannen voor jouw muzikale toekomst of jouw muzikale dromen?

“Blijven zingen, is alvast de bedoeling. Hoe het precies zal lopen met de aanwezigheid van die tweeling, dat moeten we nog afwachten. Dat ik ‘Carmen’ mocht zingen, was eigenlijk al de vervulling van een grote droom. Het is één van de opera’s, die uitstekend geschikt is voor een mezzo-sopraan zoals ik. Dat is ‘het van het’. Ik heb er trouwens ‘Macbeth’ voor laten staan. Ik moet ook al eens ‘nee’ zeggen als ik een aanbieding krijg, omdat ik dan het werk aan een productie van twee, drie maanden niet kan stop zetten. Soms overkomt me ook het omgekeerde. In november vorig jaar belden ze me een paar dagen voor de uitvoering of ik ‘The armed man’ kon zingen. Op mijn agenda gekeken. Ja, dat kon! Maar ik moest toch even slikken toen ik enkele dagen later voor een bomvolle Sint-Romboutskathedraal in Mechelen en met een groot orkest en koor een solo van dit prachtige werk voor mijn rekening moest nemen.

Blijkbaar was de dirigent zeer tevreden over mijn optreden, want even later werd ik opnieuw gevraagd om onder zijn leiding een mis te zingen. Nee, ik heb me niet verveeld en ik kijk met heel veel plezier terug op dat laatste muzikale jaar. Hopelijk volgen er nog vele soortgelijke jaren.

Vooral enthousiaste reacties na schitterende 'Carmen'

Wie er niet bij was, heeft echt iets gemist. De concertante uitvoering van 'Carmen' in de lokalen van het Sint-Michielscollege in Brasschaat was twee dagen na mekaar een voltreffer met telkens een enthousiast publiek in de bomvolle zaal. Zelfs een niet-uitgeschakelde gsm, een vallende partituur of een onleesbaar scherm (op de eerste dag) konden de pret niet drukken. Wij vonden de dirigent geweldig, de solisten machtig goed, de koren zoals verwacht en het orkest met enkele verborgen pareltjes uit het repertoire van meneer Bizet. Maar wat vonden een aantal supporters van het Mannenkoor ZWK ervan?

- “Wat jammer dat jullie dat niet meer dan twee keer kunnen opvoeren! Zo mooi!” (M.T.)
- “Ik heb er heel erg van genoten. Hopelijk kan ik er bij een volgende uitvoering weer bij zijn.” (J.L.)
- “Het was prachtig. Mijn vriendin en ik hebben ervan genoten. Een topprestatie om fier op te zijn voor iedereen die eraan deelnam.” (G.M.)
- “Wat een prestatie. Meer dan van genoten.” (S.D.)
- “Veel lawaai toch, hé!” (M.D.)

- “En of we genoten hebben! Het enthousiaste applaus was méér dan verdiend. Dankjewel aan iedereen voor deze prachtige uitvoering!” (L.B.)
- “Super! Genoten van het begin tot het einde. Het eindproduct onder leiding van Bart van Casteren klonk in ieder geval super. Ik was – naast Carmen – minstens even erg gecharmeerd door de andere drie vrouwelijke zangers. Wat een stemmen, zeg!

Ook Don José en zijn rivaal vond ik top. Ik heb maar één kleine, te vroege inzet gehoord bij de mannenstemmen in één van de eerste stukken (maar dat zal mijn kritische beroepsmisvorming zijn), al zal niemand dat opgemerkt hebben. De manstemmen klonken trouwens heel vol. Het vrouwenkoor was met zeer velen, maar kwam niet altijd vol over. Sommige stemmen kwamen er te scherp uit. Apropos, werden de vrijgezellen bij de tenoren niet te veel afgeleid door de versterking met een paar vrouwelijke tenoren? Alleszins een dikke proficiat!” (v.M.)

“Carmen in een concertante uitvoering was een uitstekende keuze. Indrukwekkend met die enorme bezetting: mannen- en vrouwenkoren, begeleid door een uitmuntend orkest en alles in goede banen geleid door een enthousiaste orkestmeester. Wij hebben met volle teugen genoten.” (G.S.)

- “Fantastisch, maar kan het zijn dat jullie als koor toch vrij weinig zongen?” (G.C.)
- “Het was prachtig! Wij hebben er echt van genoten...” (H.V.)

- “Geweldig! Schitterende prestatie!” (J.B.)
- “Zwaar onder de indruk van de bijzonder hoogstaande cast van solisten. Indrukwekkende stemmen.” (J.W.)
- “Jammer, maar ik weet het nu zeker dat opera niet mijn ‘cup of tea’ is!” (L.R)
- “Als je dit hebt meegemaakt, is dat toch enkele dagen zalig zweven en nog eens naar die prachtige muziek luisteren met veel onverwacht mooie stukjes, naast de verschillende bekende aria’s.” (L.D.)
- “Wanneer treden jullie een volgende keer op?” (W.D.)
- “Ik keek op mijn uurwerk toen het gedaan was en ik schrok dat het al zo laat was. De tijd was voorbij gevlogen.” (A.P.)
- “Formidabel mooi, schitterende solisten en wat een bezieling bij die dirigent.” (F.D.)
- “Geweldige prestatie van iedereen die eraan deelnam. Proficiat!” (I.T.)
- “Bij sommige aria’s kreeg ik echt kippenvel!” (C.M.)
- “Ik heb sommige fragmenten stilletjes meegezongen met echt een krop in de keel.” (J.D.)

Zo horen jullie het ook eens van iemand anders!

Dirk De Graeve, 50 jaar ZWK

“Ik ben altijd een tikkeltje tegendraads geweest”

Op het jaarlijkse Ceciliasouper was hij de enige die in de bloemetjes en nog veel meer gezet werd, omwille van zijn 50 jaren officieel lidmaatschap bij de Zingende Wandelkring. “Ik ben ook de enige die overbleef van mijn jaar bij de zangers,” beseft jubilaris Dirk De Graeve zelf. “Maar anderzijds ben ik eigenlijk al veel langer zanger. Omdat Guido al meezong, was ik er in feite al bij van toen ik negen jaar was.”

En vermits hij begin 2020 precies 63 jaar wordt, kan hij nog net genieten van een vervroegd pensioen. “Als klinisch laborant bij een groot labo was ik ondertussen een robot tussen de robotten geworden. Dat pensioen komt goed uit omdat ik veel tijd besteed aan mantelzorg, omdat mijn echtgenote Vera intussen aan jongdementie lijdt. En dat maakt dus ook een stuk van mijn leven uit.”

Voor wie het allemaal een beetje verwarrend wordt met al die De Graeves doorheen de geschiedenis: Dirk is de middelste van vijf kinderen met vader Mon De Graeve als één van de merkwaardige, opvallende figuren uit een vorige ZWK-generatie met zijn wuivende haarbos en zijn typerende pijp. In de familiestamboom komen Guido en Mia De Graeve voor hem, na Dirk volgden nog zus Frieda en broer Luc. Zoals dat normaal was bij de mannelijke kinderen van de familie, doorliep hij 12 jaren Sint-Norbertus, alvorens op Don Bosco Hoboken af te studeren als klinisch laborant. “In die tijd een typisch vrouwenberoep,” voegt Dirk er met het nodige gevoel voor ironie – of is het sarcasme? – aan toe. “Het nadeel was, dat die vrouwen dadelijk een job vonden, terwijl ik nog een jaar verloor wegens legerdienst. Weliswaar in Lier en dus haast elke avond thuis gaan slapen, maar je verloor wel één jaar werkgelegenheid.”

Waar heb je Vera eigenlijk leren kennen?

Dirk De Graeve: “Met een ganse groep vrienden – met o.a. Hilde, de zus van Wandelkringer Jan van den Eynde, Johan Van Asch en onze Luc – gingen we op trektocht in de vallei van de Aosta. En in dat groepje zat ook de zes jaar jongere kinesiste Vera. Daar is het begonnen. We werden intussen de trotse ouders van Jolien (30) en Jeroen (33), die ons ook al kleinzoon Robbe bezorgde van 3,5 jaar.”

Jullie wonen dan wel in Deurne, maar klopt het dat Wenduine jullie tweede thuis werd?

“Toen we mekaar in het begin kenden, trok Vera eigenlijk met haar familie mee naar Spanje voor haar vakantie, terwijl wij pa en onze ganse familie volgden naar Wenduine. Dat is intussen onze vaste uitvalsbasis geworden. Een charmante, rustige kustgemeente op niet zo’n grote afstand van Brugge, een prachtstad die we regelmatig bezoeken. Je hebt in Wenduine een ruim strand, maar ook de bossen zijn aanwezig, richting De Haan. Wij zijn er nagenoeg constant tijdens al onze vakanties en binnenkort dus misschien nog meer. Wij hebben bewust nog geen elektrische fietsen, maar met onze vouwfietsen kunnen we ook de tram op, laten ons voeren tot de eindbestemming in Knokke en komen dan fietsend terug naar Wenduine. Of we maken er een aantal wandelingen, want ook het achterland is leuk. Kerstmis zullen we er trouwens dit jaar ook vieren.”

Hoe zag je in al die jaren jouw beroep evolueren?

“De eerste zeven jaar van mijn beroeps carrière verdiende ik de kost bij een longartsenpraktijk van drie dokters. Onderzoek van alle longfuncties. Maar toen kwam er een tijd dat de artsen alles moesten laten onderzoeken in de labo’s van de klinieken, waaraan ze verbonden waren. Er was bijgevolg geen plaats meer voor mij. Na één jaar vond ik dan toch onderdak als laborant bij CLA, één van de grote labo’s uit die tijd. De firma heet nu CMA.

Dat ik voor laborant ging, lag vooral aan het feit dat ik me meer voor wetenschappen interesseerde dan voor talen, want dat was iets waar de De Graeves niet sterk in waren. Ik heb dat werk altijd graag gedaan tot de laatste jaren. De sfeer was immers doorheen de jaren grondig gewijzigd. Aanvankelijk was het ook veel meer afwisselend. Wij deden alle onderzoeken, elke dag, af en toe zelfs op zondag. Soms gebeurde het dat de langste testen wel 48 uren in beslag namen. Ambachtelijk werk eigenlijk, maar je wist waarmee je bezig was en je moest er zelf bij nadenken. Nu hebben toestellen al die taken overgenomen en dien je maar op een knop te drukken om reeds na een halfuur de resultaten te

kennen. Akkoord, dat geeft een grotere precisie, het is werken met een groter pakket aan taken, maar het is niet plezierig meer. Je bent een robot tussen de robotten.”

Het is dus uitkijken naar jouw pensioen?

“Op 1 april – en dat is geen grap – zal ik officieel met pensioen gaan, maar vermits ik nog mijn vakantie voor 2020 moet opnemen, zal ik allicht al halverwege februari stoppen met werken. Ik doe nu al aan halftijdse mantelzorg door Vera te helpen bij het aan- en uitkleden, bij het bereiden van het eten, alles klaar zetten om mee naar zee te nemen of – mijn favoriete bezigheid – werken in mijn zelf aangelegde tuin.”

Ben je in feite 50 jaar geleden met volle ‘goesting’ bij de ZWK gekomen of was het onder zachte dwang van thuis of van de familie?

“Zoals gezegd, was ik al langer bij de ZWK, in die periode misschien bestempeld als jeugdbeweging. Je werd immers pas officieel aanvaard als je één jaar bij de voorzangers had meegemaakt. Ik moet toegeven dat ik het soms niet meer zag zitten in de periode dat ik mijn stemverandering kreeg. Religieuze muziek interesseerde me helemaal niet en ik ben toch gebleven – onder zachte dwang van mijn vader (‘je zult er anders later spijt van krijgen en hier heb je jouw vrienden’), maar eigenlijk vooral omwille van de nevenactiviteiten.”

Zag je een evolutie binnen de kring?

“Absoluut. En ik moet toegeven: wat er de laatste zeven jaren gebeurt, dat vind ik wel een plezante evolutie. Niet meer constant altijd dezelfde religieuze gezangen, maar veel modernere en afwisselende muziek. Daar hadden ze voor mijn part al veel vroeger mogen mee beginnen.”

Luister je naar bepaalde artiesten? Heb je een aantal favoriete zangers of groepen?

“Ach, het is tegenwoordig leuk met Spotify: je kan er surfen op muziek en je hoeft slechts één naam in te tikken. We zijn al wel gaan kijken naar optredens van Phil Collins, Bart Peeters, Guido Belcanto, we gingen naar de Lokerse feesten. Maar mijn favorieten zijn wel Kommil foo, Froe Froe en Geert Hautekiet.”

Is ook die vriendenkring van vroeger nog gebleven?

“Ooit zaten we in Sint-Norbertus in een klas, waarin maar vier leerlingen niet tot de ZWK behoorden. Ik denk aan Luc Willems, Edwin Spoelders, Jan Moonen, Jan Van Ryssen, Patrick Van Buyten en nog vele anderen, maar niemand is gebleven, al heb ik daar wel nog vrienden aan over gehouden.”

Je was met jouw vrienden ook bijzonder actief in ‘Paljas’, de groep die voor de poppenkastvoorstellingen instond...

“Dat was één van die ‘randactiviteiten’ waarvoor ik bij de kring gebleven ben. Toen de groep heropstartte, ben ik in de plaats gekomen van Wim Willems, als ik me goed herinner. Ik hielp toen mee met het maken van de decors. Eerst samen met mijn vader, die in de oude bouw van Sint-Norbertus een gevaarlijke ruimte (met een gat in het midden) had, waar hij ook decors voor de toneelstukken van de ZWK maakte. Ik deed dat bijzonder graag. Meespelen trouwens ook. Onder impuls van Frank Badisco werden er nieuwe stukken aan het repertoire toegevoegd en het niveau werd merkkelijk beter. We speelden toen ook een aantal alternatieve vertoningen voor volwassenen.”

Zijn er stukken waaraan je in het bijzonder terugdenkt?

“Ach, het was gewoon een heel gezellige bende. Ik herinner me ook onze reis naar Ierland, de laatste reis die ik als vrijgezel maakte. Toen ik 50 jaar werd, hebben we voor het laatst gespeeld: twee volle zalen voor de herneming van ‘Frankenstein’ en de hele bende van vroeger was opnieuw present. We hadden nog een ander succesnummer: ‘De Schepping’, dat we zelf helemaal in mekaar gestoken hadden en met Leo Segers als ‘God’. Heel speciaal.”

Als ik je zo enthousiast hoor praten over die poppenkast, zie het niet zitten om daar opnieuw mee te beginnen?

“Iedereen wil wel en iedereen vindt het spijtig dat het niet meer gebeurt. Maar het poppenspel is wel belastend voor de rug en de armen. Ik vrees dat het er niet meer inzit. Al hadden wij ook steeds veel leuke bij de voorstellingen voor

kinderen en kleinkinderen van de leden. Eerst op tekst van Sus Bontenakel, nadien kwam er o.a. ‘Pruts’ bij, een stuk dat Frank Badisco in mekaar gestoken had. Er werd stevast hard gevochten door die poppen en er werd al wel eens een tekst geïmproviseerd, maar later kwam daar meer structuur in en moesten we echt meer geconcentreerd bezig zijn met zelfs decorwissels en nieuwe figuren die ingepast werden.”

Waren er nog andere randactiviteiten waaraan je deelnam?

“Ik deed ook graag mee aan de toneelstukken, die Karel Dierckx altijd schitterend regisseerde. Hij introduceerde ook een aantal vrouwenrollen voor o.a. Lieve Van Ael, Els Dierckx of Els Vermeersch, naast goede spelers als Dré Fordel, Wim Smulders, Frank Badisco. Ik herinner me b.v. ‘De muizenval’ van Agatha Christie. Aanvankelijk had ik bijrollen, maar stilaan kwam er ook al eens een hoofdrol bij te pas. Heel leuk.”

Welke figuren onthou je uit die meer dan 50 jaren ZWK?

“Ik was nooit een Duysburgh-fan. Waarom weet ik niet echt. Maar mijn ‘held’ was Herman Jacobs. Ik heb zowel bij hem als bij zijn broer in de klas gezeten en op de kampen vond ik hem ook een echte voortrekker. Verder hou ik zeer goede herinneringen over aan Karel Dierckx, aan Frank Badisco, eigenlijk aan de ganse bende van de poppenkast. Ik vond ook de idee van de ‘cultuursurprises’ heel goed en al de vrouwen van die groep komen ook goed met mekaar overeen. Niet onbelangrijk.”

Welke uitvoeringen heb je steeds onthouden?

“Dat ik altijd een beetje tegendraads was, vertelde ik al. Dat ging van de ‘lessen’ wiskunde van meneer Laforce, over het gelijk halen bij de hoogste top in het leger, tot bij de religieuze liederen van de ZWK. Dat wij zo lang voor de conservatieve missen en preken in Sint-Jacob zijn opgetreden, vond ik gewoon ons mannenkoor onwaardig. Maar daar naast staan er een aantal onuitwisbare uitvoeringen in mijn geheugen gegrift. Ik doe echt diep mijn hoed af voor hetgeen ons bestuur in het laatste decennium gerealiseerd heeft. De ‘Carmina Burana’ bij ons 100-jarig bestaan, de reis naar Amsterdam en het optreden in het Concertgebouw in Amsterdam, het ‘vredesconcert’ van mijn broer Luc vorig jaar en nu zopas ‘Carmen’. Dat is muziek waar je iets meer voor wil doen, omdat je er veel meer voor voelt.”

Zie je de toekomst van de ZWK dan ook positief in?

“Kwantitatief zijn we misschien wel met minder zangers. Maar zoals we nu bezig zijn, moeten we gewoon onze eigenheid behouden, zelf de kritische massa zijn en uitkijken via welke samenwerkingsakkoorden we enerzijds aan een afwisselend programma geraken en anderzijds een meerwaarde kunnen betekenen voor andere koren. Ik vind wel dat we essentieel een mannenkoor moeten blijven. Dat hoort bij onze eigenheid.”

Hoe zie je zelf jouw toekomst?

“Blijven zingen, maar ik hoop ook nog lang te kunnen fietsen. Daar hebben Vera en ik heel goede herinneringen aan. In 2008 staken we onze fietsen in het vliegtuig en we deden een trip van 943km doorheen de Baskische staten van Riga naar Tallinn. Prachtig. Een cultuurschock. Uren in donker ‘niemandslaan’ met een speciaal apparaatje om wilde honden weg te houden, want daar had Vera een heilige schrik van. Maar wel overal slaapgelegenheden gevonden met

propere wc's en douches. We zijn ook heel Denemarken rond gereden en in eigen land deden we verschillende B&B's aan, zowel richting zee als richting heuvelachtiger gebied. Maar door de dementie, waar Vera mee af te rekenen heeft, worden die tochten kleiner. En dat ik haar steeds meer moet bijstaan, maakt ook onderdeel uit van mijn toekomst. Het beperkt grondig mijn doen en laten. Mijn toekomst bijgevolg? We zullen wel zien!"

advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringsmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

11.11. – Herdenkingsmis

Naar jaarlijkse traditie had op 11 november in de kapel/bibliotheek van het Sint-Norbertuscollege de herdenkingsmis plaats voor de overledenen om en rond het Mannenkoor Sint-Norbertus.

Ook dit keer werd de mooie dienst op een verzorgde en intieme manier mee mogelijk gemaakt onder leiding van Anne Willocx, die dat ook al jaren op een uitstekende manier doet in de H.-Geestkerk.

Al even traditiegetrouw verbroederden en verzusterden de aanwezigen na de mis in de lokalen van de school, waar ze door

bereidwillige vrijwilligers werden vergast op een natje en een broodje. Het doet altijd deugd om bij zulke gelegenheden vrienden, familie en kennissen weer te zien.

Dank aan alle aanwezigen!

Te Schilde op de Bergen

Het gebeurde die zondag in een kerkje van de predikheren dat ik onverhoeds overvallen werd.

Door een vrouw met zwart haar.

Dat mag geen probleem zijn.

Voor vrouwen met zwart haar ga ik finaal door de knieën.

(Toegegeven, ooit ben ik gezwicht voor een blondje, zo blind was ik in die dagen.)

Ze had een vraag, een verzoek eigenlijk.

De dame was duidelijk gebriefd door haar P.A.

Ik bleek namelijk de enige te zijn die op haar verzoek kon ingaan.

Haar bedde was gespeend van elke filosofische, theologische of zelfs muzikale overweging ook al bevonden we ons in een gebedshuis.

De zangers stonden daar op het punt om zich in slagorde op te stellen, sinds 1913 een bezigheid waarin ze uitblinken.

Toen kwam het verzoek, omkranst door een glimlach die het kerkje van Schilde Bergen nog net niet in vuur en vlam zette.

Het zit namelijk zo.

Zitten en opstaan blijft een hardnekkige traditie in veel van onze kerken.

(Een goede oefening voor de knieën, dat wel.)

Zangers moeten dan nog eens extra hun kont opheffen als ze aan de beurt zijn.

Nu lijdt P..A. hoegenaamd niet aan het fameuze G.D.-syndroom en zit hij wat graag op de eerste rij. Maar ja, na opstaan komt zitten en dat was de kern van het verzoek.

Of ik zo vriendelijk zou willen zijn na het zitgebeuren de plooiën glad te strijken.

Onderaan de broek van de beschermeling van verzoekster.

Om hem een beetje fatsoenlijk door het leven te laten stappen, heeft de medische wetenschap namelijk iets onder zijn pijpen gestopt wat een klein maar onmodieus obstakel vormt als de pijp en dat obstakel iets in conflict raken.

En we kunnen het de kerkgangers hoegenaamd niet kwalijk nemen dat die meer oog hebben voor een verzorgde outfit van de koorleden, inzonderheid voor hun broek, dan voor de koorleden zelf. Hun hemelse gezangen kan men desnoods met gesloten ogen beluisteren.

Hoe ongewoon ook, ik kon het verzoek onmogelijk negeren.

Ik zou me met hart en ziel inzetten om de looks van mijn goede vriend optimaal te soigneren al kostte het me voor de rest van de week een stijve nek en een ontwrichte arm.

Maar wat bleek.

Toen puntje bij paaltje kwam en de dirigent last minute enkele wijzigingen in de slagorde aanbracht, werd de eerste rij de tweede waardoor de broek in kwestie aan de blikken van het publiek onttrokken werd. Bovendien kreeg ik een hoekplaats aangewezen zodat zich tussen mij en het voorwerp van mijn opdracht twee volslagen onwetende leden nestelden.

Mijn dag eindigde dus zonder enig lichamelijk letsel.

Met dit schrijven richt ik me tot de engelbewaarder die zo bekommerd is om het welzijn van mijn repetitie-buurman: hippies zijn tegenwoordig dun gezaaid, maar zo'n broek met brede pijpen is ook niet mis en wat men daaronder allemaal kan wegmoffelen ...

En laten we wel wezen, kan het nog hipper als P.A. met zijn blits brommertje door de stad raast op, het zou me niet verbazen, de tonen van 'If you're going ...'.

Neen Frisco zal hij nooit halen, wel de Paleisstraat en daar strijken ze, ongevraagd, alle plooiën glad.

Personalía

In memoriam:

Frans Vermeulen, 1923 -2019, gewezen pianist Symfonie Sint-Rochus en oud-wandelkringer.

Beetje bij beetje moesten we je verlaten.
We konden niet meer zo goed met je praten.

Die stille blik, dat deed je vaak zeer, de Frans van vroeger was je niet meer.
We zagen heel goed je machteloze verdriet, maar helpen konden we je niet.
Maar nu je voorgoed bent weggegaan zeggen wij:

'Rust nu voor altijd in de vrede van de Heer'.

Weet je dat ...

... we onze voorzitter vermoedelijk zelfs voor enkele maanden zullen moeten missen (en dat is geen grap) wegens een erg besmettelijke ziekte. Wij wensen hem oprecht veel beterschap, veel rusten en zo snel mogelijk gezond weer onder ons.

...we onze vriend H.D. oprecht mochten feliciteren om zijn 68ste (of toch daaromtrent) verjaardag. En hij kende zijn wereld! Schol!

...we daarentegen nog steeds wachten op de onverlaten, die een hele of halve 'tourné générale' schuldig zijn wegens een iets te vroege inzet bij de uitvoering van 'Carmen'.

...niet elke zanger tijdens 'Carmen' even goed de dirigent kon zien (zie bijgaande foto's).

Bijkomende quizvraag:
van wie zijn deze buiken en onderkinnen?

...de bassen van de Carmen-dirigent enkele lovende woorden kregen toegestuurd: "Het was minder slecht dan anders, maar..."

...er nog steeds naamverwarring bestaat over onze kring. De voorzitter van een bevriend koor noemde ons bij 'Carmen' de Zingende Wandelclub en ook in het programmaboekje stonden we niet als mannenkoor ZWK geboekt. Als ze maar weten dat het over ons gaat...

...sommige leden stevige verwijten kregen van hun huisgenoten omdat ze in november te veel weg waren. Dat kwam echter niet alleen wegens de repetities voor Carmen, maar ook voor de bijkomende repetities en uitvoeringen van de 'Kolderzangers'.

...trouwens het debuut van deze 'Zolderkanjers' een beetje de mist in ging, omdat het 'achtergrondorkest' technisch werkloos bleek. M.C. loste dat dan maar op met zijn 'piano' en iedereen gelukkig!

...onze koorleden een tikkeltje verbolgen waren omdat een mevrouw van een nochtans bevriend koor de nochtans geweldige stemopwarming van onze eigen dirigent meende te moeten verbeteren. Foei!

...onze vriend D.V.T. opgetogen was over zijn debuut 'voor een groot publiek' met 'Carmen'. Zeker voor herhaling vatbaar.

...onze vriend F.S. zelfs het genoeg mocht smaken dat één van zijn foto's het programmaboek van 'Carmen' sierde. Ook voor herhaling vatbaar.

...er tien gelijksoortige lepeltjes gezocht worden om ons volgend (Russisch) concert mee op te luisteren.

...de 'koorvriendin' van R.V.B. woord hield en ons op een donderdagavond kwam trakteren. Zelfs een kersverse 60-jarige werd erdoor naar de coulissen verbannen.

...dat onze pianiste S. al menig smoeltje heeft getrokken bij het horen van de gloednieuwe Russische uitspraak door onze koorleden.

...we in de deze kerstmaand verschillende uitnodigingen kregen van bevriende koren en organisaties. In de Sint-Anna-ten-Drieënkerk (met vernieuwde verwarmingsinstallatie) bijten de 'Grungblavers' op 7 december om 20 uur de spits af. Tickets van 35€ zijn te bekomen via www.ho-bie.be/grungblavers.

...op zondag 15 december om 15 uur het jaarlijks kerstconcert plaatsvindt in de Sint-Fredeganduskerk (Lakborslei in Deurne) met het optreden van het Gospelkoor "White Coffee" uit Ekeren onder leiding van Ellen Van Damme. Kaarten aan 10€ bij www.sintfredegandusgezellen.be.

...we ten zeerste het kerstconcert aanbevelen van onze vriendinnen van het dameskoor Marcanto o.l.v. Anke Seeuws. Zij treden op zaterdag 21 december om 20u op in de Raboenizaal van GC Hoogstraten met een programma onder de titel 'Spirit of the season' en ze krijgen daarvoor medewerking van de Koninklijke Fanfare Sint-Catharina. Kaarten via www.dameskoormarcanto.be.

Onze voorbije activiteiten :

Vrijdag 1 november 2019
Maandag 11 november 2019

Zaterdag 16 november
& zondag 17 november 2019
Zondag 24 november 2019

Zaterdag 30 november 2019
Zondag 1 december 2019

Heilige Geest – Allerheiligen
Sint-Norbertus – Gedachtenisviering
overledenen ZWK

Sint-Michielscollege - CARMEN
Kerk Schilde-Bergen –
34^e zondag v/h jaar Christus Koning

Sint-Ceciliasouper
Heilige Geest – 1ste Zondag v/d Advent

In de nabije en verre toekomst :

Zaterdag 21 december 2019 – 14u00

Kerst in de Antwerpse binnenstad

Zondag 5 januari 2020 – 10u30
Donderdag 9 januari 202 – 20u30

Heilige Geest – Openbaring v/d Heer
Sint-Norbertus – Nieuwjaarsreceptie
Voor leden en ex-wandelkringers

Donderdag 30 januari 2020 – 20u30

Sint-Norbertus – Algemene Vergadering

Zaterdag 25 april 2020 – 20u00
(Hanegraefstraat 1, 2050 Antwerpen (LO))

Sint-Anna ten drieën -
Russisch ZWK Concert

Werkten mee aan dit nummer:

Peter Somers, Johan Clerckx, Guido De Graeve, Dirk De Graeve, Sandra Paelinck, Rik Neel, Raf Van Bortel, Frans Switsers, Jenny Backx, Paul Avermaete, Tony Ah Munn, Jan Leers, Ludo Engelen, Marcel Coppens (v.u.).